
Tipus de lletra catalans

Autor:

Data de publicació: 22-09-2023

La tipografia catalana , com a tal, comença amb la Gramàtica de Mates (1468), passant per Pere Posa, Cormelles, i altres impressors a València

L'única tipografia de la qual hi ha constància de ser un treball íntegrament fet a Catalunya va ser la dissenyada per Arnau Guillem de Broca (d'origen occità) la seva tipografia va ser gravada i dissenyada a Catalunya.

Antigament existeixen les professions de «gravador" o "obridor de punxons». Aquest feines es van desenvolupar a Catalunya especialment a l'entorn de Ripoll, consistia a crear un tipus en metall per, posteriorment, fer duplicats d'aquest (foses) i utilitzar-los durant la composició del text a imprimir. Per això, i fins a l'arribada de la «era digital», s'enumeraran els diferents gravadors de punxons de Catalunya, creadors, en veritat, de les diferents famílies de tipus. Actualment, aquestes professions han deixat pas la de tipògraf, vocable també aplicable a l'impressor, caixista, o qualsevol altre relacionat amb «l'art d'imprimir».

<https://www.1001fonts.com/arnold-boecklin-fonts.html>

Ni tenim tipografia (nacional-oficial) pròpia o permanent, ni la necessitem per a res.

Les tipografies són un aspecte més del llenguatge gràfic i cal que en cada cas tinguin coherències amb la resta dels grafismes que l'acompanyen.

I ja no parlem del fet de (com dius) donar un aspecte antic! ...quin és aquí l'objectiu? ...per coherència podríem anar tots vestits de pastorets del pessebre!

Recordem que (p. ex.) la tipografia modernista, era com era per a sintonitzar amb determinada estètica artística de la burgesia imperant en aquell moment. Algunes tipografies romanes, eren com eren, degut al cisell que s'utilitzava per a gravar les lletres a les pedres, etc. és a dir, determinades tipografies que fora de context són horroroses, tenen sentit i equilibri quan les veiem en el seu context original.

La nostra identitat és una cosa que comença al principi dels temps i acaba en cada i successiu present, recreant-se permanentment; la uniformitat atemporal (la tipogràfica en aquest cas) pot ser tot el contrari: una destrucció d'identitat creant-ne una de falsa per permanent.

O potser no; potser la identitat reconeguda per nosaltres és el constructe cultural que ens fa empassar la ideologia dominant.